

JAK SE VAŘÍ NETOPÝŘI

MARIE REJFOVÁ

JAK SE VAŘÍ NETOPÝŘI

JAK SE VAŘÍ

MARIE REJFOVÁ

NETOPÝŘI

Mystery Press

2024

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Marie Rejřová, 2024
Cover Art & Illustrations © Daniel Špaček, 2024
Book Design © Veronika Kopečková, 2024
Czech Edition © Mystery Press, Praha 2024

ISBN 978-80-7588-604-0 (pdf)

Knihy Marie Rejfové
v nakladatelství **MYSTERY PRESS**

Josefína Divíšková

**KDO JINÉMU JÁMU KOPÁ
KOMU STRAŠÍ VE VĚŽI
KDO MAŽE, TEN JEDE
KOČKA MYŠI NENECHÁ
KDYŽ SE VOSY VYROJÍ
JAKO VEŠ V KOŽICHU
KDO MÁ POD ČEPICÍ A JINÉ POVÍDKY
JAK SE VAŘÍ NETOPÝŘI**

Ebookové novelky

**KDO MÁ POD ČEPICÍ
KDO MÁ ZA UŠIMA**

Samostatné knihy

POVÍDKY SMÍCHOVSKÉ

BAR

JEDNA

/ Úterý 29. 4.

1

„Co bys v tuhle chvíli chtěl nejvíc?“ zeptala se Josefína a zavěsila se za Tvrdíkovu ramičku.

„Pivo,“ řekl.

„Ale no tak,“ dloubla ho do žeber. „Jsme v lázních.“

„Pivo a oplatku,“ dodal.

Zakřenila se s předstíraným rozhořčením. Dva dny, které zatím strávili na dovolené v Karlových Varech, byly téměř dokonalé. Vadilo jí jen Tvrdíkovu chrápání, ale to dokázalo spravit několik dobře mířených kopanců, jež pokaždé donutily chrochtajícího ry-pouše sloního převalit se na druhý bok. Co se týče ostatního, oba si užívali lenošení a lázeňských procedur, jak jen to šlo. Zatímco v komisařově případě se jednalo spíše o první variantu bohatě pro-kombinovanou jídlem a sexem s Josefínou, ona zcela podlehla služ-bám wellness.

„Že bychom zašli?“ ukázal na jednu z restaurací, které měli po cestě kolonádou. Hosté v předzahrádce si užívali příjemného jarního počasí i našponovaných cen.

„Za hodinku mám minerální koupele,“ zkazila mu radost.

„Jé,“ protočil panenky, „zase louhování.“

„Mohla jsem tě objednat taky,“ opáčila.

„Děkuju, ale ne,“ políbil ji na spánek. „Muž si musí ponechat lehce opotřebenou chlapáckou krustu.“

Představila si všechny ty špinavé, olezlé a zatouchající alfa samce, kteří žijí v iluzi, že smrad je přirozené afrodisiakum.

„Co se culíš?“ mrkl na ni úkosem.

„Jen tak.“

Dál pokračovali v podobném duchu. Tvrdí se holedbal všemožnými maskulinními ctnostmi a Josefína se je v zájmu ženské solidarity pokoušela zpochybnit. Když se dostali k řízení motorových vozidel a jí došly argumenty, proklouzli ulicí vinoucí se honosnou zástavbou do klidnější části města pod kopcem s rozhlednou. Oblast připomínala lesopark a nebyt lázeňských domů, soch a pískem vysypaných cestiček, člověk by lehce nabyl dojmu, že více než sváteční šaty potřebuje košík na houby.

Hotel Republika předčil okolní budovy honosností i hvězdičkami, o jejichž hojném počtu se mohl návštěvník dočíst u secesní kované brány i na zlaté tabulce nad karuselovými dveřmi hlavního vchodu.

O tom, že je tu příjemně a draho, svědčila i prostorná lobby. Stěny obložené hnědě žíhaným mramorem doplňovaly temně modrý běhoun a velká zrcadla v benátských rámech – nejspíš proto, aby si příchozí při pohledu na svůj ohromený výraz uvědomil, jaké ho potkalo štěstí, že se ocitl právě zde. Na levé straně se nacházela recepce a stolek s křesílky, napravo lobby bar. Naproti vchodovým dveřím se nerezově leskl výtah a vlevo od něj prosklené dveře. Za nimi bylo

možné spatřit schodiště vedoucí vzhůru a dolů do suterénu a chodbu, jež pokračovala až ke kuchyni a zadnímu východu z hotelu, který využíval personál.

Lobby bar byl vkusný a celý v kůži. Pohodlná křesílka už od pohledu nutila případného konzumenta pít, na co jeho léčebnými procedurami zkoušený organismus stačí. Naproti tomu barové židle poskytovaly komfortu jen tolik, aby v dotyčném zvítězila chuť přestěhovat se do teletinou vonících kanapíček.

Komu se podařilo odolat lákadlům tohoto místa, dostal se k dalším skleněným dveřím, které vedly do restaurace. Znovu byl návštěvník ohromený mramorem a zrcadly – tentokrát ve stříbrně bílé kombinaci. Sál zabíral celý jeden roh přízemí hotelu. Jeho větší část měla výhled na terasu a do lesoparku, menší k zadnímu vchodu do hotelu. V této kratší se nacházel bufetový stůl a létací dveře do kuchyně, té prostornější dominovalo bílé klavírní křídlo. Kulaté stoly byly pokryté ubrusy téže barvy. Světlo dovnitř pronikalo velkými okny s krémovými závěsy a francouzským oknem vedoucím na terasu. Na ní si ranní otužilci obvykle dopřávali snídani nebo pravidelnou dávku nikotinu.

„Kdyby se mužský konečně smířili s tím, že plno věcí ženský zvládnou taky, byl by klid,“ prohlásila Josefína, když minuli parkoviště pro hosty a došli k hotelu.

„Klid?“ dal jí přednost, aby mohla zaplout do proskleného karuselu. „S vámi? Neexistuje.“

Muži mají ve zvyku ženám přisuzovat veškerý chaos a neuspořádaný pohyb ve vesmíru, zamyslela se kdysi nahlas babička, zatímco jí popel z cigarety odpadl do koupelové pěny. Nedochozí jim ale, že za tenhle blázinec si můžou sami tím, že se věčně zašívají na záchodě.

Malá Josefína tenkrát netušila, co tím babička myslí. Seděla na prádelním koši a klinkala nohama. Stará dáma ji fascinovala – podobně jako poskakující plamínek v okénku karmy.

Existují dvě řešení, aby se žena nezbláznila, Josefínko. Nevdat se – to v lepším případě, nebo odšroubovat na hajzlíku topení.

Josefínu napadlo nechat Tvrdíka v kolotoči zaklíněného. Nakonec se spokojila s tím, že na něj vyplázla jazyk.

„Jako malá,“ štípl ji do zadku.

Hodlala říci něco vtipně impertinentního, ale otočný mechanismus je mezitím vyplivl do elegantního lobby. Nasadila distingovaný výraz a zamířila k recepci. „Dobrý den.“

Ženě za počítačem odhadovala kolem padesáti let. Byl to ale trochu oříšek. Mohla být i mladší, avšak extrémně hubená postava a úzká tvář rámovaná krátkými, světle melírovanými vlasy nedávaly mnoho možností pro správný tip. Tmavě modrá uniforma se zlatým lemováním na límečku a manžetách v kombinaci s přísným pohledem pod brýlemi na čtení ji řadily spíše do armády před nastoupenou jednotku. Jediná věc, jež narušovala příkladnost a řád, bylo vystouplé mateřské znaménko u kořene nosu. Cedulka na neexistujících prsou nesla jméno Drahomíra Nejedlá.

„Dobré odpoledne,“ sňala brýle a nechala je viset na popruhu vedle jmenovky.

„Dvacet dva, prosím,“ věnovala jí úsměv Josefína.

„Jistě,“ sáhla do toho správného chlívěčku Nejedlá a podala Josefíně klíč. „V patnáct nula nula máte minerální koupel, paní Divíšková.“

„Vím, děkuji,“ přitakala Josefína.

„Dobře. Pan Tvrdík si nebude objednávat procedury?“ obrátila recepční pozornost na komisaře.

„Ne,“ odpověděla za něj Josefína, „pan Tvrdík má krustu.“

Nejedlá nehnula brvou. „Škoda. Služby našeho hotelu jsou v tomto ohledu špičkové a řada hostů –“

Výtah cinkl. „V žádném případě! Mám zapláceno ještě sedm dní a nikdo mě odsud nedostane, milá Ivetko!“

Ven vypochoďoval starší muž s drobnou čerňovláskou v zá-
věsu. Ona vypadala v běžovém kostýmku stylově, on bez známek
dress codu značně omšele a upoceně. Ohromná pleš se mu leskla
až po pruh řídkých vlasů za ušima, kostkovanou třičtvrteční košili
v podpaží hyzdily nehezské mokré koláče. Baňatý nos a špatně zastři-
žená bradka celkovému dojmu nepřidaly.

„Vrátím vám peníze a vy laskavě opustíte hotel!“ dupla podpat-
kem.

„Starou belu!“ vyštěkl.

„Hezký,“ ocenil jejich výkon Tvrďík a šfouchl do Joseřiny, aby
pokračovala v cestě.

Neochotně učinila pár kroků k výtahu.

„Sbalte se a ven!“ zvolala brunetka.

Z několika křesílek v lobby baru to zašumělo a recepční si vý-
znamně odkašlala.

Brunetka se rozhlédla a zmlkla.

„Aha!“ zvedl prst muž v košili. „Provozní Ivetka se bojí ostudy!
No jo, tak to ale chodí, když se dělá, co se nemá!“

Na brunetčině tváři vyskákaly rudé skvrny. Nadechla se k od-
povědi, ale nakonec se opřela o recepční pult k muži zády. Z baru se
rozhrčel pressovač na kávu.

Recepční kývla na barmana a k mlýnku se přidal Louis Arm-
strong.

„Pche!“ mávl rukou muž a odkráčel za zvukem. „Jednoho pořá-
dného turka, mladíku, ne ty překapávaný čuryňy.“

Blondatý manekýn za barem roztáhl tvář do pohotového úsmě-
vu a sáhl pro hrnek.

„Kilián,“ nahnula se recepční k čerňovlásce a pohlédla na bar-
mana, „přišel pozdě do práce, paní provozní. Zase.“

„Dobře, paní Nejedlá,“ vydechla brunetka a odlepila se od re-
cepčního pultu.

„Minulý týden dvakrát,“ chytila ji za ruku recepční. „Ostatní zaměstnanci si toho všimají a pověsti hotelu to nepřidá. Co by tomu řekl pan ředitel?“

Provozní ztvrdly rysy v obličeji. „Paní Nejedlá, přijďte za mnou do kanceláře. I s panem Kiliánem.“

„Určitě,“ přikývla recepční. „Takové věci se musí řešit hned. Třeba i domluvou. Jde především o naše hosty, že?“

Provozní její slova ponechala bez komentáře a otočila se zpět k výtahu. Tvrdík zmáčkl knoflík a pustil ji s Josefínou před sebe.

„Děkuju,“ ocenila jeho počínání provozní. „První patro, prosím.“

Mlčky sledovali její útlá záda a nakrátko sestříhané vlasy, zpod kterých vykukovala cedulka z límečku košile. Dozvěděli se tak, že má velikost oblečení třicet šest. Potom se s tichým „na shledanou“ odporučela pryč.

„Zdalo se mi to, nebo na tebe mrkla?“ nadhodila Josefína, zatímco stoupali o patro výš.

„Nezdálo,“ zaculil se. „Jsem totiž děsně sexy.“

„Bože,“ ulevila si.

Komisářův osobitý smysl pro humor patřičně ocenila až v lázni. Příjemně teplá voda prosycená náloží minerálních látek blahodárně regenerovala vše, na co si vzpomněla, že v těle má, a to samé činila vrstva bahna na jejím obličeji. Alespoň tak jí to bylo sděleno zdravotní sestrou, která kroužila kolem dvou van diskrétně oddělených látkovým paravánem. Pravdou však bylo, že zvláště zapáchající mazlavá kaše začala Josefíně dost nepříjemně stahovat kůži na lících a kolem úst.

„Šestší?“ zahuhlala.

„Ano?“ sklonila se k ní sympatická tvář.

„Tvdne to.“

„Vydržte ještě čtvrt hodinky. Potom to sundáme.“

„Odlitek je v šeně?“

Sestřička se zasmála. „Donesu vám něco k pití.“

Nato klaply dveře.

„Děťuju.“

Pochrupování zpoza paravánu prozrazovalo, že druhá klientka podobnými problémy netrpí.

Josefína se nadechla, co to šlo, a pomalu, zhluboka vydechla. Možná je jen přecitlivělá. Slavné ženy si takové věci dopřávají obden. Zakuklí se do sajrajtu, a když je hotovo, sociální sítě jsou zahlceny fotografiemi špulících se otakárků. Zato ona má na svých internetových stránkách jen legrácky a snímky slavných brodských kuriozit, jako je účes ředitelky základní umělecké školy nebo kanály s mezerami situovanými ve směru jízdy. Jistě – obojí se nakonec ukázalo jako nadčasově progresivní. O škole se od té doby mluví po celém okrese a s rozvojem cyklistiky vzrostl počet zubařů ve městě. Jenomže na rozdíl od motýlků osajících v blízkosti pohledných a citlivých milionářů má ona jen poloprázdnou lednici a legračního psa. A komisaře.

Dveře znovu klaply a ozvalo se šplouchnutí.

„Šeššši? Aši budu potšebovat bjčko.“

Její úvaha zůstala bez komentáře a kroky utichly.

Podrbala se na skráních. Nejraději by si sesychající škraloup strhla, ale nehodlala být za hysterku.

Ticho prolomilo zaječení. „Co to je?! Personál!“ Na dlaždičky vystříkla voda a kdosi strčil do paravánu.

Zatímco na Josefínu padala zástěna, uvědomila si šokující skutečnost, že majitelku té sirény zná. Dokonce na okamžik uvažovala, že pod paravánem zůstane schovaná, ale potom usoudila, že osoba, které rozčilený hlas patřil, o její přítomnosti v hotelu musí vědět. Protože co věděla o Tvrdíkově tetě Václavě především – tahle protřelá ženská nikdy nic nedělá jen tak. Jako španělská inkvizice.

Odsunula zástěnu.

Teta si tiskla k hubenému tělíčku froté ručník a druhou rukou šmátrala po brýlích.

„Koušek doleva – tak půl metju,“ poradila jí Josefína.

Václava se na milisekundu zarazila, načež se natáhla ke kabelce a nasadila si brýle s červenými obroučkami. „Paní Divíšková,“ zahleděla se na Josefínu. Měla stejně modré a pronikavé oči jako Tvrdík.

„Nešíkejte, že ště pšekvapenjá,“ opáčila Josefína, zatímco se soukala z lázně.

„Upřímně? Hned dvakrát. Jen nevím, jestli je horší ten hnus, co jsem našla ve vodě, nebo ten, co jste si nechala napatlat na tvář. Tak sakra... personál!“

„Ano?“ přiběhla zdravotní sestra. V ruce držela sklenku s džusem.

Josefína přistoupila k druhé vaně. Na hladině plavalo cosi bělavého. Nejprve ji napadlo, že to je obyčejná stužka, jakou je možné koupit v galanterii, ale když se té věci dotkla, s odporem ucukla. „Pjoto šte tak hjubená, tetičko,“ zkonstatovala.

„Panenko skákavá,“ pohlédla jí přes rameno zdravotnice. „Jak se to sem dostalo?“

„Řekne mi někdo, co to je?“ odstrčila ji Václava, aby lépe viděla do vany.

„Tašemniče,“ odpověděla Josefína. „Pěkně djouhá. Aši číplá.“

„Skandál!“ prskla Václava. „Okamžitě chci mluvit s někým kompetentním!“

„Jistě... ano,“ koktala zdravotnice. „Hned.“ A měla se k odchodu.

„Mjoment,“ zastoupila jí Josefína cestu a ukázala si na obličej. „Nejdžív tohle.“

O dvacet minut později skočila na spícího Tvrdíka již krásná a žádoucí, avšak s novinkou, která mu kompletně paralyzovala příslušné tělesné funkce.

„Ne,“ zíral do stropu.

„Bohužel.“ I ona si prohlížela sádrové akantové listy v horních rozích místnosti. „Zkazí nám dovolenou.“

„Budeme ji ignorovat,“ přemýšlel. „Ať si dělá, co chce.“

Skepticky svěsila koutky. Komisařova teta si o pozornost dokázala říct bez ohledu na vůli druhých. Zvláště v případech, kdy šlo o pověst a blaho Tvrdíkovíc rodu. A jelikož Josefína nespĺňovala její požadavky na synovcovu ideální partnerku, bylo nasnadě, že příštích pár dnů bude velice intenzivních. Pokud tedy s Tvrdíkem nespáchají sebevraždu.

„Pojedeme jinam,“ zkusil další možnost.

„Nebudu utíkat.“

„Tvrdohlavko.“

„Měkkoto.“

„Nejsi ty nějaká hubatá?“ překulil se na ni. „Trochu úcty k policejnímu orgánu bych prosil.“ Přicucnul se jí na krk.

„Tam ne!“ pištěla.

Komisařovu akci přerušilo energické zaklepání na dveře.

Znehybněli.

„Tomáši!“ Hlas tety Václavy podpořilo další klepání.

„Neotvírej,“ zašeptala Josefína.

Vypadal, že o tom přemýšlí.

„Kvůli mně se nenamáhej,“ pokračovala Václava. „Ale máš tu dceru!“

„Co?!“ Sedl si.

„No,“ rozesmála se Josefína, „tak to jsme v –“

Vstal a oblékl si kalhoty.

„Otevřeš už?!“

„Ježišmarjá, počkejte moment!“ zavolala Josefína a hodila Tvrdíkovi triko.

„Obleč se,“ vrhl na ni prosebný pohled.

„Vždyť jo.“ Sesula se z postele a nasoukala se do bílého froté županu, ve kterém přišla z lázně.

Vzal za kliku a současně uskočil před veřejemi.

„To je dost,“ překročila práh teta Václava. V karamelově hnědé blůze s vysokým límečkem a tmavých kalhotách s puky působila nekompromisně. Na kluka střižené bílo-šedé vlasy, elegantní červené brýle a zlatý náramek dodávaly jejímu zjevu nadčasový šmrnc. Vytříbenost a osobitý styl jí Josefína rozhodně nemohla upřít. Václava Tvrdíková šťastně pochovala tři zámožné manžely a z jejich peněz procestovala svět. Ve svých sedmdesáti letech tak získala snobský odstup a nezlomné přesvědčení, že musí o všem rozhodovat.

Nad Josefíniným oděvem i stavem lůžka nehnula brvou a usedla na semišem polstrovanou židli.

„Nabídla bych vám popelníček, ale v pokojích se nesmí kouřit,“ zaševalila Josefína, jelikož znala její slabost pro doutníčky.

„Apartmán má balkón,“ opáčila suše Václava.

„Prima,“ sklaplo Josefíně. Také jí mohlo dojít, že si teta zamluví to nejlepší, co hotel nabízí. Navíc apartmán se nacházel ve druhém patře podobně jako jejich pokoj. Náhoda? Těžko uvěřit.

Komisař vyhlédl na chodbu. Chvilku tak setrval, dokud se mezi futry neukázala Ludmila Tvrdíková.

Uplynulý rok musel mít v případě mladé slečny odlišnou délku než u ostatních smrtelníků, napadlo Josefínu, když Lídu spatřila. Jinak si její změnu nedokázala vysvětlit. V hnědých vlasech vyčesaných do vysokého drdolu přibyly sytě fialové barvy, oční víčka zdobila celá škála odstínů antracitové, a co nešlo přehlédnout, rapidně vzrostlo i číslo podprsenky. Černá byla očividně dívčina oblíbená barva, jelikož na jejím oblečení se v podstatě žádná jiná nenašla.

„Ahoj,“ vyšla jí Josefína vstříc s napřaženou rukou. „Hustej ohoz. Gotika, nebo metal?“

Dívka ji ignorovala.

Frackovitost a zanedbaná výchova, odpověděla si Josefína sama.

„Lído!“ napomenul dceru Tvrdík.

Ta se usadila na druhou židli. „No co je?“

„Lidi se navzájem zdraví, nemyslíš?“ Zabouchl za ní dveře.

„Ahoj, tati,“ zamávala mu.

Tak ne, satanismus, usoudila nakonec Josefína. Až odejdou, zavolá v telefonním seznamu a poohlédne se po šikovném vymítači.

„Co tady děláte?“ vykročil k tetě.

„Uděly jsme si výlet,“ pokrčila rameny Václava.

„Výlet...“ hypnotizoval ji.

„Ano, výlet,“ odpověděla klidně. „Čemu na tom slovu nerozumíš?“

Obrátil se k dceři. „Nemáš být náhodou ve škole?“

„Jasně že jo,“ odsekla Lída. „Nikam jsem jet nechtěla.“

„Je pořád zahrabaná v Praze,“ řekla Václava. „Matka na ni nemá čas, otec jakbysmet.“

„No dovol,“ ohradil se.

„Ale já chci být v Praze,“ vztáhla dívka ruce k tetě. „Mám tam ka-ma-rá-dy,“ vyslabikovala.

„Omluvila jsem tě na týden,“ sevřela jí dlaně teta. „Užiješ si rodinu. Mě a tatínka.“

Mohl by to ten exorcista vzít pěkně z gruntu, dumala Josefína.

Lída stáhla zkysle obličej.

„Výborně.“ Tvrdík si přejel rukou přes obličej a pohledem vyhledal pomoc u Josefíny.

„Bude to paráda.“ Objala ho v pase. „Prohlédneme si všichni společně město, posedíme na kolonádě, večer zajdeme do divadla nebo na koncert... že, tetičko?“ poslala zářivý úsměv Václavě. Počkej, babo, signalizovala jím, já se tak lehce odpárat nenechám.

Teta se zvedla a měla se k odchodu. „Uvidíme se u večeře,“ pronesla suše, zatímco sahala po klíce.

V ten samý okamžik se ozvalo spěšné zaklepání a dáma se jen tak tak vyhnula ráně do nosu. „No!“

„Promiňte,“ nenechala se vykolejit okatá pokojská. „Říkala jste, že vás mám upozornit, až bude pan ředitel v kanceláři.“ Současně pohledem přejela přítomné v místnosti. Když došla ke komisaři, celá se rozzářila.

Josefíně připadalo, jako kdyby pokojská přešla do nějakého tajného, smyslného modu. Ostatně, neměla to příliš těžké, jelikož její přebujelé poprsí i pozadí upnuté v tmavém stejnokroji, čtveračivě dolíčky a vyzývavé rty udělaly půl práce za ní.

„To je dost,“ vytlačila ji ven Václava.

Ledva se prostor na prahu uvolnil, smyslné zjevení se vrátilo. „Kdybyste cokoliv potřebovali – čisté ručníky, župany...“

„E...“, rozhlédl se kolem sebe komisař.

„Zatím ne, děkujeme,“ odvětila Josefína s úsměvem a ještě víc se k Tvrdíkovi přimáčkla. Jestli to tak půjde dál, bude se k němu muset přikurtovat.

„Dobře,“ zhoupala se v bocích pokojská. „Když tak chtějte Malinku.“ Nato se otočila na podpatku a erotický opar vystřídalo průměrné všedno.

„Ty krásó,“ ujelo Lídě.

Tvrdík zamrkal. „Půjdeme ještě před večerí ven?“

Jeho dcera nakrčila nos. „Zapomeň.“

„Nezdá se ti, že jsi drzá?“

Co se myšlenkových pochodů Ludmily Tvrdíkové týče, Josefína odpověď nedostala. Nicméně hlasité bouchnutí dveří, kterým je komisařova dcera počastovala, bylo výmluvné dost.

„Hergot!“ zaklel Tvrdík.

Josefína se zhluboka nadechla. Idyla skončila, odpočet totálního psychického zhroucení byl spuštěn. Netušila jen, zda se bude týkat pouze její osoby, nebo k úhoně přijde i někdo jiný.

„Dobré odpoledne.“

Lída zvedla hlavu od mobilu. Klukovi, který se na ni culil, mohlo být tak dvacet. Nebýt vestičky hotelového stejnokroje, přísahala by, že se vyloupl z finské reklamy na pánské holicí strojky. Světlé, až do běla vyšisované vlasy, výrazné lícni kosti a pevná čelist osmahlá ze solária ho typově řadily spíš kamsi k polárnímu kruhu než do západočeských lázní.

„A?“ protáhla srdnatě. Místečko u zdi hotelu šikovně schované za velkým buxusem našla sotva před pár minutami. Kromě toho keře tu byl jen nízký přístavek na popelnice a převrácená přepravka, na které zrovna seděla. Doufala, že bude mít chvilku klid.

„Však nic,“ vytáhl cigarety. „Ale nevypadáš, že bys přišla na kuř-pauzu.“

Natáhla ruku.

„To je jiná,“ opáčil a jednu jí podal. „Jak ti říkají?“

„Neměl by ses představit nejdřív ty?“ Vložila si cigaretu do úst a gratulovala si, že se dokáže chovat dospěle. Tenhle kluk je jiná kategorie než paka od nich ze třídy. O vteřinu později jí však došlo, že dotyčný má na prsou cedulku se jménem Jan Kilián, tudíž že jediný pako je tu široko daleko jenom ona. Do kelu, nafackovala si v duchu. Teď je za krávu. Cítila, jak se červená.

„Pro přátele Kili,“ culil se dál. Sehnul se, aby jí připálil.

„Lída.“ Zbytek sebevědomí vložila do prvních šluků. Občas si tajně s partou zapálila, ale spíš pro formu než pro chuť.

Cigareta, kterou jí dal Kilián, byla hodně silná a nechutnala jí.
„Proč se tu zašíváš?“ zeptal se.
„Štve mě otec,“ odpověděla. „Užívá si na hotelu s milenkou a já jim mám dělat kazišuka.“
„Tak se na to vykašli,“ udělal z dýmu kolečko.
„To bych nesměla mít za zadkem gestapo,“ ušklíbła se.
Zvedl obočí.
„Pratetu,“ upřesnila.
„Je hrozná?“
„Horší.“ Potáhla si.
„Hodně stará?“ zajímal se.
„Jo.“
„Kolik?“
Vyfoukla kouř. „Asi sedmdesát. Možná víc.“ Tabák ji začal štípat v krku.
„Aha.“ Podíval se na hodinky. Byly to velké stříbrné rolexky, a jak Lída zhodnotila, moc mu slušely. „Nechceš juknout do hotelu?“
„Bydlím v něm.“
„Jako opravdu juknout.“ Cvrnkl vajgl k popelnícím.
„Jasně,“ napodobila ho.
„Fajn.“ Podal jí ruku.
Nechala se vytáhnout na nohy a zavést za roh k zadnímu vchodu.
„Nebudeš mít kvůli tomu průšvih?“ zarazila se na prahu.
Ukázal nad jejich hlavy. Čočka kamery si je chladně měřila. Hluboce se uklonil a otevřel Ludmile dveře.
Ocitli se v chodbě. Zleva se ozývalo bouchání hrnců a hlasitý hovor. Vůně čehosi dušeného Lídě připomněla, že by něčím lepším k jídlu nepohrdla. Na protest, že musí do Varů, odmítla pratetinu nabídku stavit se cestou v restauraci a ignorovala i zastávku v drive thru, ke kterému se Václava milostivě snížila.

„Hele,“ kývl k proskleným dveřím naproti nim, „FBI.“

Za sklem se odehrávalo dění v lobby. Ale jediný, kdo mohl připomínat člena tajné služby, byla žena u klíčů. „Recepční?“

Postrčil ji ze zorného pole rozvědky. „Je udělaná do ředitele a všechny kolem peskuje, aby se mu zavděčila. Jenže má smůlu, baba.“

„Nestojí o ni,“ přisvědčila.

„On to ani netuší,“ zasmál se Kilián. „Naše Drahomíra ho zbožňuje platonicky.“

„To je jak z nablblého seroše,“ ušklíbala se.

„Vid‘.“ Sáhl po klice vlevo a zvuky z kuchyně zaplnily chodbu. Pokynul jí, aby vlezla dovnitř. „Zdar, lidi!“

Několik tváří zvedlo oči od práce.

„Ale copak?“ protáhl kníratý muž, aniž by přestal krájet cibuli. „Zase pauzička, Kiliáne?“

„Musí bejt.“ Mladík přistoupil k chladicímu boxu. „A no jo, paní Šťovíčková se překonala.“

„Nesahej na to,“ pokynul mu nožem kuchař.

„Jeden kousek tady pro slečnu.“

„Ale já nemusím...“ pokusila se vyváznout z trapné situace Lída.

„Blbost.“ Kilián otevřel dvířka a vytáhl plech se zákusky. „Vezmi si oříškovej.“

Mrkla na kuchaře. „Děkuju.“

Zavrtěl hlavou a přesunul pozornost zpět k prkénku.

Musela uznat, že dortík nemá chybu. „Super,“ usmála se na Kiliána. Lahodná chuť nenápadně barvila její náladu na růžovo.

„Vždyť to říkám,“ setřel jí z koutku úst stopičku krému.

Možná že tu zase taková nuda nebude, usoudila, sotva usměřnila motýlky, jež se jí zatřepetaly kolem žaludku.

„Nechceš tokat někde jinde?“ zavrčel kuchař.

„Ale jo,“ nedal se vykolejit Kilián. Vzal Lídu za ruku a zatáhl ji do uličky mezi sporáky.

V ten samý moment vešla do kuchyně Drahomíra Nejedlá. „Kiliáne?“

Létací dveře se Lídě mihly před očima a v minutě se ocitla v jídelně. „Ty vado,“ vyprskla smíchy.

„Nemá šanci,“ prohlásil Kilián, a aniž by zpomalil krok, zašklebil se na mladého číšníka, který prostíral stůl k večeři. „Vyleštil sis nádobíčko, Bolečku?“

„Hledáš dětskej koutek, vole?“ pohodil patkou oslovený.

„Teď jsi na to kápl!“ zavolal přes rameno Kilián.

„Fajn,“ opáčil číšník, „akorát že brácha místo tebe kmitá na baru!“

„Aby ses neposral.“

„Jdi do hajzlu.“

„Boleslav je kretén,“ informoval ji Kilián.

„Jasně,“ zatvářila se Lída světácky a za pochodu přejela rukou po klavíru. Vše tu bylo stříbřitě sněhobílé, a i když se tomu celou vahou revoltujících patnácti let bránila, útočily na ni romantické pocity.

Prošli jídelnou a zastavili se přede dveřmi. „A Václav možná ještě větší.“ Kilián krátce pohlédl skrz skleněnou výplň a sáhl po klice.

V lobby baru to hučelo. Hosté se rozvalovali v kožených kanapíčkách a nechali se obsluhovat téměř dokonalou napodobeninou číšníka Boleslava. Tato měla však místo patky krátkého ježka.

„To je dost!“ zasyčel jim v ústrety ježeček.

„Ještě minutku, Vašíku. Nebo spíš dvacet,“ pronesl klidně Kilián.

„Leda hovno!“ prskl Václav. Strčil Kiliánovi do ruky čtečku platebních karet a odkráčel do jídelny.

„No...“ odkašlala si Lída. „Tak abych tě nechala pracovat...“